

פרדריקה סגל על מדרגות המועדון ברח' בן־יהודה, בפורים (1970) ולפני חודשיים וחצי

את המיתות רצה, כנראה, לתת לפרדריקה סגל רגע אחד שקט, אם לא בהיים — אז לפחות כמותה.

דניאלה שמי

לבושה בשימלת־זרב ארוכה ושסועה, כשכידה כוסית ומסכיבה המון גברים מצליחנים, המרברים בשפות אירופיות, וברקע מוסיקה. אבל מי שמחלק

ריכה לנסוע לחו"ל כדי להביא איזה כסף המושקע שם, ויש לה תוכניות למכור איזו דירה בבתיים ולקנות בית גדול ביפו, ושוב הזמינה כוסית ונכנס רפי שאולי, והם התחבקו והתנשקו, ופרדי נראתה כמו שנראתה בשנים האחרונות — אשה בורדה ועצובה, עטופה בשימחה מלאכותית.

אחרי־כך כולם הלכו, והיא נשארה וביקשה מאריק לביא, בעל המקום, עוד כוסית, ואחרי־כך פשוט הורידה את הראש לשולחן, ואיברה את ההכרה. היא לא התעוררה. כעבור שעה מתה מהתיקל.

אולי, אילו היו נותנים לה לבחור, היתה רוצה למות באיזו מסיבה רועשת,

רה שאין לה כסף, שהיא אומללה ובורה. אבל תוך כדי הראיון, אחרי לגימת שתי כוסיות וורקה, היתה מודיעה שהיא נוסעת לחו"ל, כי יש לה תוכניות גדולות, ובכלל היא עסוקה מאוד, והיא כל נפלא ויפה ומבטיח.

באותו מצב־רוח בלתי־ברור היא הי גיעה ביום הרביעי האחרון בצהריים למיסעדה דן ברחוב בן־יהודה. ישבה, הזמינה משקה, פגשה ידידה, חיכה אל הידירה חיוך רחב, ואמרה לה: „את יודעת כמה עצוב לי להיות לבד“

הידירה חשבה שיש לפרדי מצב־רוח רע, אבל אחרי דקה סיפרה פרדי שהיא מתכננת לעשות מתיחת־פנים, והיא צי-

שיחה היתה נגמרת כשבצר השני מישיהו הוריד את השפופרת.

ראש על השולחן

כמעט לא ראו אותה באירועים נוצצים, למרות שהיתה מבטיחה לבוא לכאן ולבוא לשם ולהיות בכל מקום.

היא לא היתה מגיעה, כי ההזמנות הפסיקו להגיע, ומלכת חייה־לילה של שנות ה־60 הרגישה שהמלכות והכתר ברחו לה.

בראיונות האחרונים שנתנה לעיתונאים, שרצו לכתוב על נוסטלגיה, סיפ-

לידיה אופיר מניחה פרח על הקבר, כשהלך. הכל נגמרו.

בהלווייה: עיטור גלביין, פולה מזוס, ניסים אלוני. את יודעת כמה עצוב להיות לבד?